

Arrest

nr. 168 618 van 27 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 juli 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beide aan de verzoekster ter kennis gebracht op 20 augustus 2015.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 april 2015 dient de verzoekster, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.1.1. Op 4 mei 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij een schrijven van de gemachtigde van

de bevoegde staatssecretaris van 29 juni 2015 wordt de burgemeester van Sint-Niklaas verzocht om deze beslissingen in te trekken.

1.1.2. Op 13 juli 2015 wordt de in punt 1.1. vermelde aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht op 20 augustus 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 29.06.2015 bij onze diensten werd ingediend door:

(…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 09.07.2015 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan E. U. (...) te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN AAN E. U. (...) ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.

(…)”

1.2. Op 13 juli 2015 wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht op 20 augustus 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

De mevrouw,

(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep in zoverre dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij ontwaart in hoofde van de verzoekster een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de tweede bestreden beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissing de verzoekster bijgevolg geen enkel nut kan opleveren.

3.2. Er wordt evenwel op gewezen dat artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet enkel geldt onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en dat de verzoekster onder meer de schending aanvoert van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Door te stellen dat *"uit de bespreking van de middelen blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen"*, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

3.3. De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. Op grond van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet dient de aangewezen ambtenaar-geneesheer o.m. de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst te onderzoeken en vervolgens daaromtrent advies te verlenen aan de gemachtigde van verwerende partij.

Artikel 9 ter, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt: "(...)"

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet.

Voormeld artikel bepaalt het volgende:

"(...)"

Niettegenstaande de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, is de Raad wel bevoegd om in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2. In tegenstelling tot hetgeen verwerende partij in de bestreden beslissing voorhoudt, staat geenszins 'kennelijk' vast dat verzoekster niet zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit. Integendeel, uit het medisch attest van Dr. W. (...) dat verzoekster overmaakte, blijkt duidelijk dat zij lijdt aan maar liefst 10 aandoeningen.

Geheel ten onrechte, en tegen de medische stukken in, meent de ambtenaar-geneesheer dat er in casu geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen behandeling zou zijn in het land van herkomst. Gelet op de vaststellingen van Dr. W. (...) kan zulks weinig ernstig worden voorgehouden.

Deze laatste stelde immers onder punt D (gevolgen en complicaties indien de behandeling van gonarthrose wordt stopgezet), dat er onder meer sprake zal zijn van invaliditeit. Er is zelfs een operatie noodzakelijk. Geheel ten onrechte stelt verwerende partij dat de operatie reeds kon hebben plaatsgevonden, zonder zulks bij verzoekster (of haar dokter) zelf na te gaan alvorens de bestreden beslissing te nemen (schending zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel).

Ook over de medicatie die verzoekster tot op heden dient in te nemen wordt door de ambtenaar-geneesheer helemaal niks gesteld (schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel). Nochtans gaat het om 9 verschillende medicijnen die uiteraard niet zonder reden worden voorgeschreven.

Aldus kan de ambtenaar-geneesheer geenszins stellen (zonder de noodzaak van de medicatie te bespreken) dat er geen risico zou zijn op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen behandeling is in het land van herkomst.

Gelet op de vaststellingen van Dr. W. (...) moet worden aangenomen dat de medische behandeling en medicatie noodzakelijk is en er bij afwezigheid van behandeling en medicatie een reëel risico is voor de fysieke integriteit. Door deze vaststellingen van Dr. W. (...) (bvb. met betrekking tot de voorgeschreven medicatie) te negeren en te stellen dat zonder behandeling er geen risico zou zijn voor het leven of fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen behandeling is in het land van herkomst, moet worden aangenomen dat verwerende partij op onredelijke wijze, minstens met miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel, de bestreden beslissing heeft genomen.

Nu het nut van de medische behandeling op de fysieke integriteit van verzoekster, minstens de onmenselijke behandeling bij afwezigheid van behandeling in het land van herkomst, niet in twijfel kan worden getrokken, had er sowieso een onderzoek moeten worden gevoerd of er al dan niet een adequate behandeling is in het land van herkomst.

Een vernietiging van de bestreden beslissing is dan ook om deze reden op zijn plaats."

4.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet,
- het redelijkheidsbeginsel,
- het zorgvuldigheidsbeginsel,
- de materiële motiveringsplicht.

In antwoord op de concrete kritiek van verzoekende partij die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist dat de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk is.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)" (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris de medische stukken van verzoekende partij overgemaakt aan de arts-adviseur, opdat deze conform artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet een advies kan geven nopens de door verzoekende partij ingeroepen ziekte.

De arts-adviseur heeft het medisch getuigschrift dat verzoekende partij heeft voorgelegd bij de aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoekende partij ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan

een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Het loutere gegeven dat verzoekende partij bij de aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest heeft gevoegd, maakt vanzelfsprekend niet dat de aanvraag zomaar ontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

In het medisch advies van 09.07.2015 wordt door de arts-adviseur het volgende gesteld:

“Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 04.04.2015 en de medische stukken d.d. 21.01.2015, 19.02.2015, 22.12.2014, 16.02.2015, 24.12.2014 en 03.02.2015 blijkt dat de beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Aangaande de gonartrose dient gesteld dat deze reeds werd behandeld door een totale knieprothese rechts, voor een geplande gelijkaardige ingreep links. Is er inmiddels ook al voldoende tijd verlopen. Aangaande zowel dehypertensie, de diabetes, de obesitas en de leversteatose dient gesteld dat deze in eerste instantie dienen aangepakt te worden door een respectievelijk zoutarm dieet en een dieet AVVZ met caloriebeperking met het oog op vermageren alsook voldoende lichaamsbeweging. Er zijn geen aanwijzingen dat dit in casu niet zou volstaan. Aangaande het bilateraal cataract dient gesteld dat dit inmiddels definitief operatief werd verholpen. Aangaande de veneuze insufficiëntie en dermatitis van de onderbenen dient gesteld dat hiervoor steunkousen volstaan. Aangaande de urinaire incontinentie dient gesteld dat deze niet gedocumenteerd is en ook niet behandeld wordt. Aangaande de tinnitus dient gesteld dat hiervoor geen enkele behandeling bestaat. Aangaande de depressie dient gesteld dat deze niet behandeld wordt en dus geen hoge graad van ernst heeft.

Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Gezien voormeld advies heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de aanvraag van verzoekende partij geheel terecht en overeenkomstig artikel 9ter §3, 4° van de wet, onontvankelijk verklaard.

Zie in die zin:

“Er dient opgemerkt te worden dat het niet aan de Raad toekomt om zich in de plaats van de behandelende ambtenaar-geneesheer te stellen en de medische toestand opnieuw te gaan beoordelen. Verzoekster laat na de motivering van de ambtenaar-geneesheer te weerleggen door opnieuw te verwijzen naar het door haar voorgelegde standaard medisch getuigschrift. Het betoog dat beperkt is tot de stelling dat zij het niet eens is en het advies van de ambtenaar-geneesheer bijna “misdadig” vindt, volstaat niet om de motivering in de beslissing te weerleggen. In de mate dat verzoekster het niet eens is met het oordeel van de ambtenaar-geneesheer vraagt zij om een nieuwe beoordeling van haar medische gegevens. Dit laatste is echter een beoordeling die niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt.

Waar verzoekster loutere kritiek levert op het advies van de ambtenaar-geneesheer en zich beperkt tot het opnieuw verwijzen naar de voorgelegde medische stukken, slaagt verzoekster niet in om aan te tonen dat de ambtenaar-geneesheer het voorgelegde medisch standaard getuigschrift steunend op een foutieve feitenvinding of op een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld, noch dat de ambtenaar-geneesheer het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft miskend.

Eveneens toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of met miskening van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot de bestreden beslissing is gekomen.” (R.v.V. nr. 107.491 van 29 juli 2013)

« Verzoekende partij betwist het motief en betoogt dat de psychische aandoeningen wel degelijk een ernstige ziekte kunnen uitmaken. Zij verwijst opnieuw naar de medische attesten die zij heeft voorgelegd. De ambtenaar-geneesheer oordeelt op basis van zijn bevindingen dat de ziekte niet beantwoordt aan artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, met name “De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in

het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.” Verzoekende partij laat na het motief te weerleggen door opnieuw te verwijzen naar de door haar voorgelegde medische attesten. Het betoog dat beperkt is tot de stelling dat zij het niet eens is volstaat niet om de motivering in de beslissing te weerleggen. » (R.v.V. nr. 76 474 van 5 maart 2012)

“Uit het loutere gegeven dat de behandelende arts de aandoeningen als ernstig kenmerkte blijkt nog niet dat de ambtenaar-geneesheer — die als enige een toetsing doorvoerde van de aandoeningen zoals deze voorlagen aan het artikel 9ter, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet — foutief of op kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat deze aandoeningen kennelijk niet beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in voormelde bepaling. Het enkele gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een andere mening zou zijn toegedaan dan de behandelende arts is daarnaast ook onvoldoende om hiertoe te kunnen besluiten.

Ook door te wijzen op de duur van de behandeling, het gegeven dat de aandoening niet of moeilijk geneesbaar is, het gegeven dat er sprake is van een risico op zelfdoding, het gegeven dat hij vijf soorten medicatie neemt en het gegeven dat de opvolging dient plaats te vinden in een beveiligde en gespecialiseerde omgeving, toont verzoeker nog niet aan dat de ambtenaar-geneesheer zijn appreciatie van de aangevoerde aandoeningen — die aan de basis ligt van de bestreden beslissing — kennelijk onredelijk is en dat deze arts verkeerdelijk besloot dat de aandoeningen waaraan verzoeker lijdt kennelijk geen ziektes zijn zoals gedefinieerd in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze elementen kunnen in bepaalde gevallen een aanduiding vormen van de ernst van een aandoening, doch zijn op zichzelf niet noodzakelijkerwijze voldoende om te kunnen besluiten tot een voldoende ernst in de zin van deze wetsbepaling. Louter ten overvloede wijst de Raad er in dit verband ook op dat het feit dat een persoon in de toekomst eventueel zelfmoord zou kunnen plegen niet noodzakelijk leidt tot de conclusie dat deze persoon een aandoening heeft die actueel levensbedreigend is of een weerslag heeft op zijn fysieke integriteit.

De Raad wijst er verder op dat op de ambtenaar-geneesheer geen verplichting rust om de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf te onderzoeken indien reeds is vastgesteld dat de aangevoerde aandoeningen niet voldoende ernstig zijn en kennelijk niet beantwoorden aan aandoeningen in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Louter ten overvloede stelt de Raad daarnaast ook vast dat verzoeker zelf op geen enkele wijze aantoont dat als gevolg van de bestreden beslissing zijn behandeling zal worden stopgezet of dat hij in zijn herkomstland geen adequate behandeling en opvang kan genieten.

[...] Het komt enkel aan de ambtenaar geneesheer toe om te bepalen of hij een medisch onderzoek dient door te voeren of een bijkomend advies dient te vragen om een medisch advies te kunnen verstrekken. Aangezien de ambtenaar-geneesheer de medische problemen waaraan verzoeker lijdt op zich niet in vraag stelt, kan niet worden vastgesteld dat er op hem een verplichting rustte om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen of een bijkomende advies te vragen (cf. Parl. St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 35).” (R.v.V. nr. 91.685 dd. 19 november 2012)

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

In zoverre verzoekende partij voorhoudt dat zij wel degelijk aan een ziekte zou lijden die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en dit om reden dat zij zou lijden aan maar liefst tien aandoeningen, merkt verweerder op dat de arts-adviseur alle door verzoekende partij ingeroepen aandoeningen heeft onderzocht:

- gonartrose,
- hypertensie,
- diabetes,
- obesitas,
- leversteatose,
- bilateraal cataract,
- veneuze insufficiëntie,
- dermatitis,
- urinaire incontinentie,
- depressie.

Het gegeven dat er verschillende (volgens verzoekende partij: tien) aandoeningen zijn opgegeven, kan geen afbreuk doen aan de terechte vaststellingen van de arts-adviseur. Met haar beschouwingen als zou verzoekende partij aan ‘maar liefst tien aandoeningen’ lijden, toont verzoekende partij niet aan dat de arts-adviseur kennelijk onredelijk tot zijn oordeel met betrekking tot de vermelde aandoeningen is gekomen.

Nopens de gonartrose verklaart verzoekende partij dat Dr. W. (...) heeft aangegeven dat bij stopzetting van de behandeling er onder meer sprake zou zijn van invaliditeit. Er zou een operatie noodzakelijk zijn.

Bij nazicht van het medisch attest dd. 04.04.2015 blijkt evenwel dat Dr. W. (...) heeft aangegeven dat er een totale knieprothese rechts is gebeurd op 19.02.2015. Er was ook een totale knieprothese gepland in de loop van de maand nadien (i.e. mei 2015 gezien het medisch attest dateert van april 2015).

Gezien de operaties op datum van het opstellen van het medisch advies van de arts-adviseur (de ene was reeds gebeurd in februari 2015 en de andere zou gebeuren in mei 2015) reeds kunnen geacht worden afgehandeld te zijn, heeft de arts-adviseur terecht vastgesteld dat de gonartrose reeds werd behandeld.

Er diende dan ook geenszins rekening te worden gehouden met gevolgen en mogelijke complicaties door de stopzetting van behandeling die door Dr. W. (...) werden aangehaald.

Verder houdt verzoekende partij voor dat zij thans negen verschillende medicijnen toegediend krijgt. De arts-adviseur heeft evenwel nopens alle door verzoekende partij ingeroepen aandoeningen gemotiveerd om welke reden geen medicatie dient te worden genomen.

Verzoekende partij toont wederom niet aan dat de vaststellingen van de arts-adviseur kennelijk onredelijk zijn.

Het loutere feit dat verzoekende partij (en haar behandelende arts) een andere mening zijn toegedaan dan de arts-adviseur, is niet van aard afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tegenovergestelde aannemen zou een negatie zijn van de vereiste dat een advies wordt verstrekt door een arts-adviseur.

Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing ten onrechte werd geoordeeld dat zij zich niet kan beroepen op artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van verzoekende partij op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.1.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)"

Aldus blijkt uit het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat de beoordeling van het in artikel 9ter, § 1, eerste lid, vermelde risico toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door (de gemachtigde van) de minister, c.q. de staatssecretaris, is aangesteld. Voorts volgt uit artikel 9ter, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet dat het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, beslissend is voor het onontvankelijk verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Te dezen is de eerste bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 9ter, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd dat "(u)it het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 09/07/2015 (zie gesloten omslag in bijlage) (...) kennelijk niet (blijkt) dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch (aan) een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft".

In het advies van de arts-adviseur van 9 juli 2015, waarnaar de eerste bestreden beslissing verwijst, wordt het volgende gesteld:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 09.04.2015.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 04.04.2015 en de medische stukken d.d. 21.01.2015, 19.02.2015, 22.12.2014, 16.02.2015, 24.12.2014 en 03.02.2015 blijkt dat de beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Aangaande de gonartrose dient gesteld dat deze reeds werd behandeld door een totale knieprothese rechts, voor een geplande gelijkaardige ingreep links is er inmiddels ook al voldoende tijd verlopen. Aangaande zowel de hypertensie, de diabetes, de obesitas en de leversteatose dient gesteld dat deze in eerste instantie dienen aangepakt te worden door een respectievelijk zoutarm dieet en een dieet AVVZ met caloriebeperking met het oog op vermageren alsook voldoende lichaamsbeweging. Er zijn geen aanwijzingen dat dit in casu niet zou volstaan. Aangaande het bilateraal cataract dient gesteld dat dit inmiddels definitief operatief werd verholpen. Aangaande de veneuze insufficiëntie en dermatitis van de onderbenen dient gesteld dat hiervoor steunkousen volstaan. Aangaande de urinaire incontinentie dient gesteld dat deze niet gedocumenteerd is en ook niet behandeld wordt. Aangaande de tinnitus dient gesteld dat hiervoor geen enkele behandeling bestaat. Aangaande de depressie dient gesteld dat deze niet behandeld wordt en dus geen hoge graad van ernst heeft.

Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Dit medisch advies, waarnaar wordt verwezen in de eerste bestreden beslissing en dat onder gesloten omslag samen met deze beslissing aan de verzoekster werd overhandigd, dient te worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing. In het licht van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient dan ook te worden nagegaan of er voldoende feitelijke gronden bestaan voor de vaststellingen van de arts-adviseur en of er op grond van deze vaststellingen al dan niet in redelijkheid kon worden besloten dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Immers, indien zou blijken dat aan het advies van de arts-adviseur een motiveringsgebrek kleeft en de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag.

Te dezen voert de verzoekster aan dat de arts-adviseur ten onrechte, en tegen de medische stukken in, heeft geoordeeld dat er geen risico is op een onmenselijke en vernederende behandeling indien er geen behandeling zou zijn in haar land van herkomst. Zij wijst er op dat dr. W. in het standaard medisch getuigschrift van 4 april 2015 heeft vastgesteld dat de stopzetting van de behandeling van de gonartrose invaliditeit tot gevolg kan hebben. Zij gaat evenwel voorbij aan de concrete motieven van de arts-adviseur in zijn advies van 9 juli 2015 hieromtrent. Deze laatste stelde aangaande de gonartrose vast dat *“deze reeds werd behandeld door een totale knieprothese rechts”* en dat er *“voor een geplande gelijkaardige ingreep links (...) inmiddels ook al voldoende tijd (is) verlopen”*. Deze motieven vinden steun in voornoemd standaard medisch getuigschrift van dr. W. van 4 april 2015 waarin wordt beschreven dat er voor de ernstige gonartrose waaraan de verzoekster lijdt op 19 februari 2015 een totale knieprothese rechts is geplaatst en dat een totale knieprothese links gepland is voor de volgende maand. Aldus kon de arts-adviseur er in zijn advies van 9 juli 2015 redelijkerwijze van uitgaan dat er voor de totale knieprothese links voldoende tijd is verlopen. Door louter te verwijzen naar het standaard medisch getuigschrift van dr. W., dat dateert van 4 april 2015, en dus nog van vóór de geplande ingreep, zonder elementen aan te brengen dat deze niet is kunnen doorgaan, toont de verzoekster het tegendeel niet aan.

Voorts wijst de verzoekster er op dat door de arts-adviseur niets gesteld wordt over de medicatie die zij tot op heden dient te nemen, terwijl het gaat om negen medicijnen die niet zonder reden worden voorgeschreven. Zij betwist de concrete vaststellingen van de arts-adviseur, met name dat de gonartrose reeds behandeld werd, dat er geen aanwijzingen zijn dat een zoutarm dieet en een dieet AVVZ niet zouden volstaan voor de hypertensie, de diabetes, de obesitas en de leversteatose, dat het bilateraal cataract inmiddels reeds definitief operatief werd verholpen, dat steunkousen volstaan voor de veneuze insufficiëntie en dermatitis van de onderbenen, dat de urinaire incontinentie niet behandeld wordt, dat voor de tinnitus geen enkele behandeling bestaat en dat de depressie niet behandeld wordt, evenwel niet. De verzoekster toont niet aan dat, gelet op deze omstandige motivering, waaruit genoegzaam blijkt dat er voor elk van de aandoeningen waaraan zij lijdt geen medicatie vereist is omdat zij reeds behandeld zijn (gonartrose en bilateraal cataract), omdat er actueel geen behandeling is (urinaire incontinentie, tinnitus en depressie) of omdat niet-medicamenteuze alternatieven volstaan (hypertensie, diabetes, obesitas, leversteatose en veneuze insufficiëntie en dermatitis van de onderbenen), bijkomend diende te worden gemotiveerd per medicijn.

Gelet op het voorgaande toont de verzoekster niet aan dat de arts-adviseur de vaststellingen van haar behandelend geneesheer zou hebben genegeerd en op grond van onjuiste feitelijke gegevens zou hebben besloten dat *“zonder behandeling er geen risico zou zijn voor het leven of fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen behandeling is in het land van herkomst”*. Evenmin toont hij aan dat de arts-adviseur een onderzoek had moeten voeren naar het al dan niet bestaan van een adequate behandeling in haar land van herkomst.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.1.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.1.3.3. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de eerste bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.1.3.4. Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel, dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Het is duidelijk dat verwerende partij bij het nemen van het bevel geen afdoende rekening heeft gehouden met de medische toestand van verzoekster en met name met de ontoereikende behandelings- en toegankelijkheidsmogelijkheden in het land van herkomst.

Bij verzoekster is immers een multipathologie vastgesteld door Dr. W. (...):

- Ernstige gonarthrose
- Hypertensie
- Diabetes type II
- Morbide obesitas
- Forse leversteatose
- Cataract
- Incontinentie
- Dermatitis
- Tinnitus
- Depressie

Zij dient hiervoor een aanzienlijk aantal medicijnen in te nemen.

Uit het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging om medische redenen blijkt dat een efficiënte behandeling voor de medische problemen van verzoekster niet afdoende aanwezig is in haar land van herkomst. Zie het verslag van het International Medical Corps dat de medische zorg er expliciet als onvoldoende heeft bestempeld (zie Russia, Snapshot, te vinden op <http://www.internationalmedicalcorps.org.uk/wherewework.asp?pageid=75>, 10 juli 2014):

‘While life in Moscow and St. Petersburg is comparable with Washington or London, a number of peripheral regions are plagued by poverty, unemployment, and ethnic and military conflicts. One of the poorest parts is the south of the country - the North Caucasus – the region between the Black and the

Caspian seas, and its neighboring areas. This particular part of Russian Federation continues to suffer from a turbulent political history that began in the early 1990s, when one of the provinces, Chechnya, tried to break away from Russian Federation. This sparked a violent conflict that would go on to result in two wars, at least 300,000 dead, and more than 700,000 displaced – the majority of which were in Dagestan and Ingushetia.

Today, much of Chechnya's population continues to live in appalling conditions, as many people are unable to rebuild their lives because of trauma, extreme poverty, and absence of jobs. The health care services in the region remain largely inadequate.

(...)

With few economic opportunities available - particularly in impoverished rural areas – and a deteriorating security situation many people face grave health problems, absolute poverty, lack of basic education, and psychological distress.'

Een en ander zou dan ook in strijd zijn met artikel 3 EVRM indien verzoekster, gelet op haar gezondheidstoestand en de ontoereikende behandeling in haar land van herkomst, geen verder verblijf in België zou bekomen om verder gebruik te kunnen maken van de medische bijstand.

Overigens is er ook onzekerheid over de verkrijgbaarheid en de kosten van de medicijnen die verzoekster nodig heeft (zie dienaangaande verzoekschrift 9ter Vw dd.09.04.2015)

Verwerende partij had alvorens het bevel uit te vaardigen een onderzoek moeten voeren naar de behandelingsmogelijkheden en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, hetgeen zij duidelijk manifest weigert te doen (zie onontvankelijkheidsbeslissing dd. 13.07.2015).

Zie hieromtrent ook S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen. Grondbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, Maklu, Antwerpen, 2007, 161:

'Wat dit laatste betreft, heeft de Raad van State reeds in meerdere arresten geoordeeld, onder expliciete verwijzing naar het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij de evaluatie van de medische zorgverstrekking in het land van herkomst, niet alleen de mogelijkheid tot behandeling van een medische aandoening moet onderzoeken, maar eveneens moet nagaan of die zorgverstrekking ook toegankelijk is voor de betrokken vreemdeling. Met name dient de dienst daarbij na te gaan of de vreemdelingen in staat is om de kosten van de noodzakelijke behandeling financieel te dragen.'

Gelet op de afwezigheid van een dergelijk onderzoek moet worden aangenomen dat het voor verzoekster dan ook onmogelijk is om terug te keren.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 13.07.2015 vormt dan ook een schending van artikel 3 EVRM, minstens is er sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Een vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, als accessorium van de beslissing dd. 13.07.2015 waarbij de aanvraag om tot een verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard, is dan ook op zijn plaats."

4.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 3 EVRM,*
- het redelijkheidsbeginsel,*
- het zorgvuldigheidsbeginsel,*
- de materiële motiveringsplicht.*

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor als zou er bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende rekening zijn gehouden met de ontoereikende behandelings- en toegankelijkheidsmogelijkheden in het land van herkomst.

De beschouwingen van verzoekende partij als zou ten onrechte geen onderzoek zijn gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, gaan klaarblijkelijk voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing en het advies van de arts-adviseur zelf.

De arts-adviseur heeft als volgt geoordeeld:

- gonartrose: reeds behandeld;
- hypertensie, diabetes, obesitas en leversteatose: zoutarm dieet en een dieet AVVZ met caloribeperking alsook voldoende lichaamsbeweging;
- bilateraal cataract: reeds behandeld;
- veneuze insufficiëntie en dermatitis: steunkousen volstaan;
- urinaire incontinentie: is niet gedocumenteerd en wordt ook niet behandeld;
- depressie: wordt niet behandeld.

Er kon dan ook terecht worden besloten dat de medische toestand van de verzoekende partij zich niet verzet tegen een terugkeer naar het land van herkomst, nu de arts-adviseur heeft geoordeeld dat er geen gevaar is op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer de nodige medische zorgen niet toegankelijk en beschikbaar zijn in het land van herkomst.

Verweerder stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer die werd aangesteld om een advies te verstrekken omtrent de vraag of de ziekte waaraan verzoekende partij lijdt een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst oordeelde dat dit niet het geval was. Hij stelde hierbij uitdrukkelijk dat de aandoening waaraan verzoekende partij lijdt onvoldoende ernstig is om te kunnen besluiten dat er actueel een reëel risico bestaat voor het leven of fysieke integriteit van verzoekende partij en benadrukte ook dat de afwezigheid van een medicamenteuze behandeling voor het gezondheidsprobleem van verzoekende partij in het thuisland geen aanleiding kan geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling.

Zie in die zin:

“In tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweert, houdt de arts-adviseur zich met deze beoordeling wel degelijk aan de aan hem toevertrouwde opdracht van artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet dat stelt dat “De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, (...) en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer (...) die daaromtrent een advies verschaft.” De arts-adviseur concludeert dat er geen sprake is van een aandoening “die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.” Er wordt dus wel degelijk geantwoord op de vraag of de chronische hepatitis C (thans) een ziekte is die voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 120 493 van 13 maart 2014)

Tevens moet worden geduïd dat wanneer een controlearts vaststelt dat de medische problematiek die door een vreemdeling wordt ingeroepen om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd van die aard is dat het feit dat deze vreemdeling in zijn land van herkomst eventueel niet zou kunnen beschikken over de medicatie die hij in België gebruikt geen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat deze vreemdeling in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend kan worden beschouwd, het niet vereist is dat de controlearts zich nog uitsprekt over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de gezondheidszorgen in het land van herkomst van deze vreemdeling. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet stelt immers niet de vereiste dat steeds moet worden onderzocht of een adequate behandeling van een gezondheidsprobleem in het land van herkomst van een vreemdeling beschikbaar en toegankelijk is. Voormelde bepaling voorziet slechts dat dient te worden nagegaan of het ontbreken van een adequate behandeling een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De ambtenaar-geneesheer is aan deze verplichting tegemoetgekomen.

Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beschikt.

Aangezien verzoekende partij niet aantoonde dat het advies van de ambtenaar-geneesheer niet op een zorgvuldige wijze is tot stand gekomen, kan zij niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel heeft miskend door de bestreden beslissing te baseren op dit advies.

Er kan bijgevolg geen schending van artikel 3 EVRM worden weerhouden.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

4.2.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM, dat bepaalt dat "(n) iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In medische aangelegenheden heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) enkel in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending, met name dat de vreemdeling zich in een kritieke fase van zijn ziekte bevond en dat zijn levenseinde nabij was. Daarenboven werd rekening gehouden met zeer uitzonderlijke omstandigheden, met name het gebrek aan en de ontoereikendheid van medische en verzorgende voorzieningen voor de behandeling van aids in het land van terugkeer en het gebrek aan sociale opvang, meer bepaald de afwezigheid van familieleden of vrienden die een minimum aan voedsel, huisvesting of steun kunnen verstrekken (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. tegen het Verenigd Koninkrijk).

In een arrest van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zou gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk).

Ook in een arrest van 20 december 2011 heeft het EHRM zijn rechtspraak bevestigd met de vaststelling dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase van zijn ziekte bevond en bekwaam was om te reizen en dat er geen dwingende humanitaire redenen zijn die zich tegen uitwijzing verzetten (EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10 inzake Yoh-Ekale Mwanje tegen België).

Hoewel het EHRM vaak de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst en de familiale situatie van de vreemdeling onderzoekt, besluit het toch dat geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aanvaard indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is en dit ongeacht de resultaten van het voornoemde onderzoek. Aldus kan de vreemdeling worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 van het EVRM indien geen vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van zijn aandoening blijkt. In dat geval hoeft geen verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te worden gedaan (cf. RvS 28 november 2013, nr. 225.632).

Te dezen toont de verzoekster, door louter te wijzen op haar zogenaamde "multipathologie" en de medicijnen die zij daarvoor dient te nemen, geen vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van haar aandoening aan, temeer nu in de eerste bestreden beslissing, die

samen met het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten aan haar werd betekend, wordt geconcludeerd dat “(u)it het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 09.07.2015 (zie gesloten omslag in bijlage) (...) kennelijk niet (blijkt) dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft” en de verzoekster er in het eerste middel niet in geslaagd is deze conclusie te weerleggen. Dat een efficiënte behandeling voor haar medische problemen niet aanwezig zou zijn in haar land van herkomst en er tevens onzekerheid zou zijn over de verkrijgbaarheid en de kosten van de medicijnen die de verzoekster nodig heeft, maakt dan ook geen schending uit van artikel 3 van het EVRM.

Ten slotte kan worden verwezen naar wat *supra*, onder punt 4.1.3.1., gesteld wordt, namelijk dat de verzoekster geen schending aantoonde van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en naar het feit dat de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 28 november 2013, nr. 225.632).

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de tweede bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 3 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

4.2.3.2. Daar de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *in casu*, nu niet blijkt dat meer voordelige bepalingen uit een internationaal verdrag zouden spelen en gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de tweede bestreden beslissing werd genomen, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid, kan de verzoekster, die de feitelijke en de juridische grondslag van de tweede bestreden beslissing niet betwist, niet dienstig verwijzen naar het redelijkheidsbeginsel.

4.2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.2.3.4. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN